

en betydelig Støtte for os, der hævde, at den rette Form for Ægteskabets Indgaaelse er, at det bliver stiftet i Kirken for Herrens Alter og under Medvirkning af Guds Tjener i Menigheden. Det maa jeg fremdeles paa det bestemtteste hævde. Det er, som sagt, Hovedsagen. Der er i det kirkelige Udvalgs Forhandlinger fremkommet saa mange udmærkede Udtalelser, som jeg ikke her skal gentage. Jeg vil blot henstille til hvert enkelt Medlem at gøre sig bekendt med dem.

Skulde jeg til Slut berøre enkelte Paragraffer i Loven, vil jeg ærlig og lige ud anerkende, at den højtærede Justitsminister har taget Hensyn til Udtalelserne i det kirkelige Udvalg med Hensyn til Formuleringen af § 20. Jeg er glad ved, at det er blevet klart, at Præsten kan nægte at vie fraskilte. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der ikke staar, at han ikke maa, men at han kan nægte det. Det er en klar Form, og jeg mener, den vil give Anledning til, at megen Splid og megen Ufred kan undgaas. Det er, som sagt, et Punkt, hvor jeg anerkender, der er sket et Fremskridt. Men paa den anden Side maa jeg gøre opmærksom paa, at der i samme Paragraf, altsaa i § 20, er kommet en Tilføjelse med Hensyn til Menighedsraadenes Medvirkning, naar der er Tale om, at en Præst af religiøse Grunde vil nægte at vie, en Tilføjelse, som forekommer mig at være i allerhøjeste Grad uheldig. Jeg skal ikke komme ind paa Realiteten, men Formerne have jo ogsaa her deres store Betydning, og jeg maa sige, at det forekommer mig ganske utilladeligt at indføre en Bestemmelse om, at Menighedsraadene skulle medvirke, da det jo er bekendt, at Menighedsraadsloven er foreløbig. Man ved altsaa ikke, om der efter den nugældende Lovs Udløb overhovedet vil eksistere Menighedsraad, og det vilde dog være ganske ejendommeligt at vedtage en Lov, der hviler paa den Forudsætning, at Menighedsraadene ere en vedvarende Institution, naar de dog slet ikke ere det. En saadan Bestemmelse mener jeg, at vi aldeles ikke kunne indlade os paa at vedtage, og det undrer mig, at den højtærede Regering har optaget den. Det var de to væsentligste Enkeltheder, jeg ønskede at omtale. Men jeg maa endnu nævne en anden Sag, som paa ny er kommen frem. Jeg har ved de to foregaaende Behandlinger haft den Ære at være Medlem af Udvalget og der haft Lejlighed til at udtale mig derom, men jeg har ikke tidligere, naar jeg har haft Ordet

her i Tinget, berørt dette. Det er et Forhold vedrørende Ægteskabsforstanderen. Jeg er der af den bestemte Mening, at saafremt det skulde indtræffe, hvad jeg dog til det sidste vil haabe ikke sker, nemlig at vi faa indført den tvungne borgerlige Ægteforening, vil jeg meget fraaraade, at de ny Folk, som vi skulle have i Stedet for Præsterne, blive Ægteskabsforstandere i den Forstand som foreslaaet her i Forslaget, det vil sige Mænd, der vælges til det efter lovlige Omgang. Det forekommer mig at være det simpleste, at det bliver Politiet, i Byerne Politimestrene og paa Landet Sognefogderne. Det vil have flere Fordele, navnlig den store Fordel, at vi saa blive fri for de maaske 2—3000 ny Bestillingsmænd, eller hvad de nu skulle kaldes, Embedsmænd er de jo ikke. Det er dog en egen Sag at blive ved at forøge Antallet af dem, der have den Slags Forretninger at udføre. Jeg mener, der er tilstrækkelig i Forvejen. Men det vigtigste for mig er, at Forholdet saa bliver mere klart og betegnes paa en Maade, som svarer til det, det i Virkeligheden er, nemlig som en Politisag. Det bliver ikke mere Kirken, men Politiet, der udøver denne Funktion, det være saa Politiet af en højere eller lavere Grad. Det kan ogsaa have sin Betydning, det er ganske vist en mindre Ting, men det kan dog have sin Betydning, at Politiet kan optræde, om jeg saa maa sige, mere standsmæssigt, med Guldsnor om Kasketten.

Der er til Slut en Henstilling, som jeg gerne vilde gøre saa indtrængende som muligt, og det er den, at Flertallet i dette høje Ting, som hidtil vil holde paa den valgfri Form. Jeg er aldeles overbevist om, at Landet over fæstes mange Tusinder af Blikke paa os i det Haab, at vi ville holde paa den fra Fædrene nedarvede Form. Det blev jo ogsaa erkendt af saa godt som alle i det kirkelige Udvalg, at et langt overvejende Flertal i og for sig ønsker den bevaret. Det er derfor mærkeligt, at det har føjet sig saadan, at en saakaldt frisindet Regering har indbragt et Forslag og gentagende søgt at gennemføre det, som af de store brede Lag i Befolkningen betragtes som en ren og skær Tvangsløve, medens det er os, der kaldes de konservative, som maa dæmme op imod den. Og jeg haaber, som sagt, at det skal blive en Kendsgerning, at det konservative Flertal, der hidtil har været i dette Ting, fremdeles vil værges Samfundet, det vil sige den store Del af det, som absolut er stemt for det falkultative borgerlige Ægteskab.